

**Postanowienie z dnia 8 maja 1997 r.
I PZ 15/97**

Kasacja od postanowienia dotyczącego zastosowania kary porządkowej w trybie art. 44 § 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25) jest niedopuszczalna.

Przewodniczący SSN: Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Zbigniew Myszka (sprawozdawca), Roman Kuczyński.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 8 maja 1997 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa Daniela K. przeciwko Urzędowi Miasta w O. o nagrodę i inne, na skutek zażalenia powoda od postanowienia Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 4 lutego 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu postanowieniem z dnia 4 lutego 1997 r. odrzucił kasację powoda, wskazując w uzasadnieniu, że wcześniejszym postanowieniem z dnia 6 grudnia 1996 r. zwrócił Sądowi Rejonowemu-Sądowi Pracy w Oławie pismo z dnia 21 października 1996 r. nazwane przez powoda zażaleniem. Sąd Wojewódzki uznał, że postanowienie z dnia 6 grudnia 1996 r. nie zawierało rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, nie stanowiło rezultatu merytorycznej kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji i nie kończyło postępowania w sprawie zgłaszanych przez powoda roszczeń pracowniczych. Skoro równocześnie wniesienie kasacji uwarunkowane jest wyczerpaniem toku dwóch instancji sądowych, to kasacja powoda jako niedopuszczalna została odrzucona.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu kasacji powód podniósł zarzut naruszenia przepisów art. 393⁵ i art. 393⁶ KPC, twierdząc że błędny był pogląd Sądu Wojewódzkiego o niedopuszczalności kasacji wobec merytorycznego nierozpoznania jego zażalenia z dnia 21 października 1996 r., które w istocie rzeczy spowodowało zakończenie postępowania w danej sprawie, co może być zweryfikowane wyłącznie w drodze skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że powód wniósł kasację od środków zastosowanych przez Sąd Rejonowy- Sąd Pracy w Oławie w trybie przepisu art. 43 § 2, a następnie art. 44 § 2 ustawy z dnia 20 marca 1985 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25 ze zm.). Za użyczenie na piśmie powadze tego Sądu powód został ukarany karą grzywny w kwocie 300 zł pos-

tanowaniem z dnia 19 marca 1996 r., która wobec niemożności jej ściągnięcia została zamieniona na karę trzech dni pozbawienia wolności postanowieniem z dnia 15 lipca 1996 r. Wydane w ramach tzw. sądowej policji sesyjnej wobec winnego naruszenia powagi sądu orzeczenia porządkowe służą utrzymaniu powagi sądu, są natychmiast wykonalne i nie podlegają zaskarżeniu (art. 44 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych), w szczególności kasacją. Orzeczenia porządkowe mogą być stosowane w sprawach podlegających kognicji sądów powszechnych, tj. w sprawach z zakresu prawa karnego, cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, z wyjątkiem spraw przekazanych ustawami innym sądom, a także w innych sprawach, przekazanych odrębnymi ustawami do właściwości sądów powszechnych (art. 2 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych). Równocześnie postanowienia dyscyplinujące utrzymanie powagi sądu wydawane są na podstawie i w trybie przepisów tej ustawy, a nie na podstawie procedur sądowych regulujących rozpoznawanie określonych spraw. W szczególności skoro art. 44 § 1 tej ustawy *expressis verbis* wyłącza zaskarżalność kar porządkowych: grzywny do wysokości dwukrotnego najniższego wynagrodzenia lub kary pozbawienia wolności do 7 dni, to również nie znajdowało uzasadnienia żądanie powoda przekazania sądowi karnemu kontroli zamiany przez sąd cywilny kary porządkowej grzywny na krótkoterminowe (do 7 dni) pozbawienia wolności. Postanowienia porządkowe należą przy tym do postanowień wydanych w toku rozpoznawania sprawy, ale nie kończą postępowania w sprawie. Kończącym postępowanie jest bowiem tylko takie postanowienie, po którego wydaniu dalsze postępowanie w sprawie już się nie toczy w danej instancji.

Powyższe rozważania prowadzi do wniosku o niedopuszczalności kasacji od postanowień porządkowych służących utrzymaniu powagi sądu, które jako niezaskarżalne nie poddają się *de lege lata* weryfikacji w toku instancji ani nie kończą postępowania w sprawie, a przeto nie podlegają kontroli kasacyjnej przewidzianej wyłącznie dla wyroków lub postanowień, wydanych przez sąd drugiej instancji i kończących postępowanie w sprawie (art. 392 § 1 KPC) . W konsekwencji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.

=====